

Oversynets Kjendelse frigives, maa være Skibsførerens egen Sag at bringe Kjendelsen herom til Skibsinspektørens Rundsfab, for at denne kan drage Omfjerg for, at det nedlagte Forbud mod Skibets Afrejse høves, turde dette ikke være rigtigt, idet Skibet maa anses frigivet ved Afviselsen af Oversynets Kjendelse, og naar dette godtgjøres for Toldvæsenet eller Politivirigheden ved en behørig bekræftet Afkrift af Kjendelsen, vil der ikke længere være nogen Hindring for Skibets Afsejling.

Til § 15.

(Udkastets §§ 16 og 17). Naar ifølge Udkastets §§ 16 og 17 Omfjeringerne ved de af Besigtelseskommissionen eller Oversynet foretagne Forretninger kun paalægges Skibets Ejere, Røder eller Fører, forsaavidt Kjendelsen gaar ham imod, medens det derimod i Tilfælde af Skibets Frigivelse skal paahvile Statskassen at udrede saavel Omfjeringer som Erstatning til Ejere, Røder eller Fører for det ved Skibets Stopning bevirkede direkte Tab, har man paa den ene Side ikke kunnet finde det rigtigt eller stemmende med Lovgivningens almindelige Grundsatninger i Tilfælde af Skibets Frigivelse ubetinget at lade Statskassen udrede bemeldte Omfjeringer og Erstatning, hvorimod man har troet at burde gjøre saadan Forpligtelse for Statskassen afhængig af, at Besigtelseskommissionen eller Oversynet erklærer, at der ikke har været nogen fornødig eller rimelig Grund til at stoppe Skibet som usødygtigt. Paa den anden Side har man heller ikke kunnet billige, at Statskassens Forpligtelse til at yde Erstatning kun skulde angaa det „direkte“ Tab. Afset fra, at direkte og indirekte Tab er en Terminologi, der ikke vides at forekomme i Lovgivningen, samt at det i det enkelte Tilfælde kan være overordentlig vanskelig at afgjøre, hvorvidt et Tab rettelig er at betegne som direkte eller indirekte, turde der overhovedet i den heromhandlede Sammenhæng ikke være tilstrækkelig Høje til at begrænse Statskassens Erstatningspligt til kun at angaa det direkte Tab, idet ogsaa det indirekte Tab, selvfølgelig under Forudsætning af dets Paavislighed, maa have Krav paa at blive erstattet. Man har derfor fundet det rettest istedetfor „direkte Tab“ at sætte „paavislige Tab“.

Til § 17.

(Udkastets §§ 19 og 20). I nærværende Paragraf ere Udkastets §§ 19 og 20 sammendragne, hvorhos der er indsat den Bestemmelse, at kun halv Betaling bliver at erlægge, saafremt Underfølgelsen kun angaar et enkelt af de Forhold, som ifølge § 2 gjøre et Skib usødygtigt (Jfr. Bemærkningerne til § 12.)

2det Afsnit.

Til § 18.

(Udkastets § 21). I Slutningen af Udkastets § 21 nævnes nogle af Paragrafens Bestemmelser som ikke gjældende „for Fartøjer uden Dæk“ eller „for Fartøjer under 60 Tons Drægtighed“. Det er imidlertid ikke fundet nødvendigt særligt at undtage „Fartøjer uden Dæk“, idet saadanne altid ville have en Drægtighed af langt under 60 Tons og saaledes være indbefattede under den anden ovennævnte Undtagelse. Særligt har man fundet det rettest at ombytte det her af Kommissionen brugte Udtryk „Fartøj“ med Udtrykket „Skib“, idet saavel de i nærværende Paragraf som i Lovens øvrige Paragrafer indeholdte Forskrifter kun ere bestemte til at finde Anvendelse paa Skibe, hvorved man er gaaet ud fra, at der ved Udtrykket „Skib“ nærmest maa forstås ethvert Fartøj af saadan Størrelse, at det kun kan drives frem ved Sejl eller Dampkraft.

Til § 19.

(Udkastets § 22). De i nærværende Paragraf indeholdte Bestemmelser, hvorefter ethvert Skib paa begge Sider af Stevnen skal være mærket med en Skala, som viser Skibets Dybgaende, er aldeles overensstemmende med det af Kommissionens Flertal fremsatte Forflag. Et Mindretal i Kommissionen, bestaaende af 1 Medlem, har, som det fremgaar af Kommissionens Betænkning, fremsat et herfra afvigende Forflag, der til Vejledning ved Behømmelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt et Skib er eller har været overlastet, tilfigter at angive et Middel, hvorved det kan findes, hvor meget af Skroget der har været over Vandet og hvor meget under Vandet, samt hvor højt Dækket over Pasterummene har ligget over Vandet. Da dette Forflag imidlertid ikke er til traadt af noget af Kommissionens øvrige Medlemmer, har Ministeriet i saa Henseende troet at maatte henholde sig til Kommissionens sagkyndige Flertal.

Til § 20.

(Udkastets § 23). I Slutningen af Udkastets § 23 er det bestemt, at paa de der omhandlede Rejser skal i Skibe, som føre Kornladning, altid mindst en Erejdedel af Ladningen være stuvet i Sække, Tønder eller lignende Pafning. Da det, hvad ogsaa fremgaar af Udkastets Motiver, hvis Hensigten med denne Bestemmelse skal naaes, er nødvendigt, at den ommeldte Erejdedel af Ladningen anbringes ovenpaa den løse Ladning, bør dette udtrykkelig foreskrives i selve Lovven, da det ellers ikke kan foredræes iagttaget, og